

Illés Lajos emlékkoncert

Szerző Administrator
2012. szeptember 16.
Utolsó frissítés 2012. szeptember 18.

ILLÉS LAJOS EMLÉKKONCERT szeptember 22-én

Szvorák Katalin: Emlékfoslányok Illés Lajosról

Az emlékkoncert apropója irattatja velem örökkön visszatérő gondolataimat Lajosról. Bár nem vagyok a szavak embere, - akárcsak Lajos se volt -, de az iránta való mélységes tisztelet, szeretet vezérel most engem. A mostani meghívás különleges öröm számomra, az egykori felvidékieknek, az meg külön jelentőséggel bír a szívemben, hogy Illés Lajosra emlékezzünk zenéjén keresztül.

Amikor én még kislány voltam, tízévesen a 68-as táncdalfesztivált hallgattam lelkesen, amikor még Lajos is „kisirác volt...” Olyan hangot ütött meg az Illés, hogy odaát a Felvidéken is megtelt a magyar lélek vele. Népdalénekesként is fűjtam a dalaikat, mert a zenéjük magyar volt és rólunk szólt. Ezért is volt óriási öröm és megtiszteltetés, amikor jóval később, személyesen is kapcsolatba kerültünk 95 tájkán. Lajos ekképpen nyilatkozott erről: „Kati volt a Magyar Ének című művem egyik főszereplője. Megragadott gyönyörű hangja, megéreztem, több van benne, mint amit eddig megismerhettünk”. Majd következett a Betlehem csillaga, ahol Mária szerepét kaptam. Sose volt számomra nehéz műveinek eléneklése, hiszen elég volt természetes önmagam megszólaltatása. Lajos is ilyen volt: minden sallangmentesen működött nála, így könnyű volt vele együttműködni.

Külön két albumot is készített számomra: a népdalátiratokból álló Válaszúton-t és a gyermekeknek szóló versmegzenésítéses Álomföldön-t. Nagyon jó érzés volt vele együttalkotni, hiszen zsenialitása adott volt, a sebessége pedig hihetetlen. Napok alatt születtek meg zeneszámai. Mókás és viccelődős Lajos volt a stúdió parancsnoka és külön-külön minden szereplő növendékemet megölelte, megörvendezettette. A gyermeklemezről mindenki fűjja a Talabér slágert, a Válaszútonról a csodás népdalfeldolgozások mellett a „Miért hagytuk, hogy így legyen” című kakukktojást élveztem a legjobban. Féltve őrzött kincsként hosszú évekig dédelgettem a nemzetiszínű szalaggal átkötött sárga rózsacsokrárt és mind a mai napig elevenen él bennem a Magyar ének erdélyi turnéjának néhány napja, amikor Énlakán vendégeskedtem Lajoséknál, ahol igazi felszabadult énjét élvezhettük. Együtt szedtük le a szomszéd házról azt a csodás feliratos tetőcserepet, mely a mai napig kandallónk peremét díszíti. Később elhozta hozzánk látogatóba atyai jóbarátját, az énlakai lelkészt, Dancs Lajost. Milyen jó érzés, hogy a vendégkönyvünk is megörökítette emléküket: „....Ahol a Firtos lova hátán még szunnyad a Gondviselés...” Majd holland barátait kalauzolta hozzánk, akikkel együtt mulattuk az időt pilisszentlászlói otthonunk udvarán.

Szomorú volt elmenetele, de zenéje, emberi nagysága örökké él bennem, mint ahogy Szokolay Zoltán búcsúztató verse is:

„Fenn ül már az égi kántor.
Zúzos, jeges glóriája
rácsúszik a homlokára,
keze billentyűkön táncol,
lába ráfagy a pedálra,
de szemében öröm lángol,
azzal tekint utoljára
ránk, az itthagytott világra....”

Biztos vagyok benne, hogy most is kíváncsian figyeli sorsunkat, kíséri énekeinket és most is velünk lesz az égi kántor és „szemében öröm lángol”.